Akbaba

Moskova radyosunda yeni havalar :
Ay - yıldıza serenat!

Muayyen zamanlardaki sancılara karşı...

... kininli GRİPİN başarı ile kullanılır. GRİPİN, baş, diş, adale, sinir, lumbago ağrılarını teskin eder, romatizma ve siyatik tedavisinde faydalıdır.

KİNİNLİ GRİPİN

Gripin mideyi bozmaz, kalbi ve böbrekleri yormaz.

4 saat ara ile günde 3 adet alınabilir.

Süratle hazmolur ve derhal tesirini gösterir.

Amerikanın Hollywood Güzellik Üniversitesinden mezun olup uzun seneler Amerikada Güzellik salonu işletmiş ve Hollywood'dakiler kadar bilgi ve maharet sahibi bir mütehassısın idaresinde olan Enstitümüzü ziyaret ediniz. Görüşme ve muayene parasızdır.

Taşrada oturan bayanların Güzellik Müşkülleri hakkında soracakları bütün suallere hususî bir mektupla cevap verilir. Tedavi metodları ve icabında kremleri de gönderilir.

İstenmiyen kıllardan ebediyen kurtulunuz. Küçük göğüslerden, büyük ve sarkık göğüslerden, çillerden, lekelerden, yüzünüzün yağlılık ve kuruluğundan, sivilcelerden, siyah noktalardan, kırışıklıklardan ve diğer bütün güzelik derterinizden kurtulmak için müracaat ediniz.

Yukarıki bütün mevzular hakkında tedavi usullerini bildiren BROŞÜRÜMÜZÜ isteyiniz. Parasız gönderilir.

HAİR MİLK

Tam bir Amerikan Bennett formülüdür, Enstitümüz lâboratuvarının piyasaya ilk çıkardığı bir Saç - Sütüdür. Bütün Eczahane, Parfümeri ve Berber salonlarından arayınız.

Prens Güzellik Enstitüsü
Bekâr sokak, No. 30, Beyoğlu.
(Lâle sineması karşısında)

T. C.
Ziraat Bankası

Tasarruf hesapları 1954 ikramiye miktarı

1.500.000 Liradır

Bu zengin plânda

Evler, apartman daireleri, traktörler ve ayrıca dolgun para ikramiyeleri bulunmaktadır. İştirak şartlarını öğrenmek için 460 Şube ve Ajansımız emrinize âmâdedir.

Filimlerine ve güzelliğine hayran olduğunuz

Ayten Çankaya

"Cildinize benim gösterdiğim ihtimamı gösteriniz" diyor!

"Ben banyo ve lavabomda PURO Tuvalet Sabunu kullanırım. Puro Tuvalet Sabunu tahayyül ettiğiniz o kadife gibi yumuşak teni, sihirli güzelliği temin eden en mükemmel güzellik müstahzarıdır. Puroyu tavsiye ederim"

Bugünden itibaren Puro Güzellik Metodunu siz de tecrübe ediniz. Puro cildinizin gizli kalan güzelliğini meydana çıkararak sizi daha genç ve daha cazip gösterir.

BOL KÖPÜKLÜ
NEFİS KOKULU

PURO

Tuvalet Sabunları % 100 saftır.

4-46

SAYI : 140 — CİLT : 6 — 18 KASIM 1954 ★ PERŞEMBE GÜNLERİ ÇIKAR ★ SAHİBİ : YUSUF ZİYA ORTAÇ

Akbaba
siyasî mizah gazetesi

Yalnız o!

Para yok!.. Herkeste değil, ama yok: memurda yok, muallimde yok, muharrirde yok, emeklide ve emekli ailesinde yok, hem de hiç yok!

Neden mi yok? Erbabında o kadar çok ki, başkalarına nümunelik kalmamış!

Yokluğumuz bununla da bitmiyor: çinko yok, demir yok, boru yok, kilit yok, çimento yok, kâğıt yok, mürekkep yok... Hele insaf, hiç mi hiç yok!

Peki, et var mı? balık var mı? meyva var mı?.. Var: pirzolanın kilosu altı yüz kuruş, lüfer yedi yüz, elma armud, hele muz rakamlara sığmıyor. Eh, öyleyse onlar da var ama, yok-

Muhaliflere sorarsanız, hürriyet yok, adalet yok, müsavat yok, hattâ nefes alacak hava yok!

Amma, tuhaf değil mi, şu demokrat iktidara, şu Adnan Menderes'e — bütün bu yokluklardan sonra — Halk efendimizin yine itimadı var!

1950 bozgunundan sonra:

— Bu bir fırtına idi, geldi geçti dediler... Ara seçimlerde görürsünüz!

Olmadı.

— Ara seçimlerde iştirak azdır. Vatandaş ehemmiyet vermez. Hele 954 gelsin, dediler.

Olmadı.

Nihayet, sahiden sıkıntı, sahiden bunaltı içinde muhtar seçimlerine girdik. Yukarıdanberi yok, yok, yok diye saydıklarımızdan başka, bu sefer, sandıkları oylarıyla dolduran, büyük köylü kalabalığının buğdayı da yok!

Netice: yine iktidar atlı, yine muhalefetin tatarağaları yaya...

Tevfik Fikret'in «Revzen-i mahlû': tahtından indirilenin penceresi» isimli bir şiiri vardır. Abdülhamid için şöyle biter:

— *Yalnız o gülmesin!..*

Muhtar seçimlerini, yüzde seksen beş gibi yaman bir farkla D. P. nin kazanışı, bana bu mısra'ı hatırlattı: Türk milleti bugünkü idareyi istiyor mu, istemiyor mu? Demokrat Partiyi seviyor mu, sevmiyor mu?.. Bilmem! Amma, muhakkak ki, C. H. P. yi istemiyor, muhakkak ki onu sevmiyor ve herkesin gülmesine razı olan, fakat Kızıl Sultanın gülmesine bir türlü razı olmıyan Fikret gibi, oy sandıklarının ağziyle haykırıyor:

— *Yalnız o gelmesin!..*

Yusuf Ziya ORTAÇ

İçki ve tütüne yapılacak zamlar la köy okulları inşa ettirilecek... (Gazeteler)

NE SİHİRDİR, NE KERAMET....

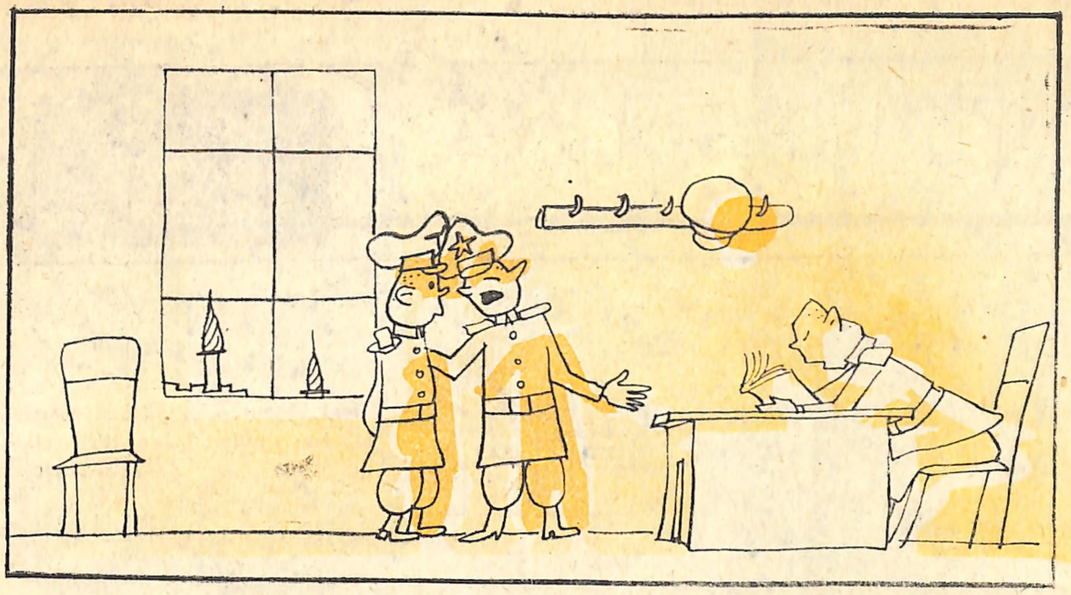

Kitabı okuyan — Hürriyet, müsavat, adalet!..
Ayaktaki — Yoldaş yeni bir lisan öğreniyor galiba!..

(Gündüz)

Damla..

Saygısızlık

Müniredddin Atatürk için bir ağıt bestelemiş...

Bu, Türk musikîsinin Atatürk'e saygısı değil, udlarla, kanunlarla, teflerle su-i kastıdır.

Küçükçiftlik hanendesi kendini Itrî mi sanıyor yoksa?

Ayıptır.

Şıp

Okuyucularımıza Büyük Bir Mimarı Tanıtıyoruz

Aptullah Ziya Kozanoğlu

Tanıtan: Ali REKLAMER

İZKİ, Sultanselim, Süleymaniye gibi âbidelerin yaratıcısı mimar Sinanların torunları, Mimarbaşı Kasım Ağaların çocuklarıyız. Böyle bir sanat geleneğimiz olduğuna göre, bu zengin mimarî zevke miras olan bugünkü neslimizin de Abtullah Ziya Kozanoğlu gibi bir deha yaratmasında hiç de şaşılacak bir şey yoktur.

Aptullah Ziya Kozanoğlu şimdiye kadar pek çok apartıman dikmiş büyük bir mimarımızdır. Fakat en büyük ve dünya durdukça, ancak gazetelerde resimleri duracak olan eseri, Ramideki göçmen evleridir.

Göçmen evleri mimarını çok aradım. O şimdi ,yaptığı mimarî eserin nazariyelerini kurmak için gazete çıkarıyor. Hem de Tan gazetesini... Fikir ve basın âlemimiz, şimdi Babıâlinin eski kurdlarından Halil Lûtfi ile Türk mimarisinin tilkisi sayılan Aptullah Ziya Kozanoğlu'nun işbirliğini merakla bekliyor.

Büyük mimar ve gayri tarihî eserler yazarı Aptullah Ziya Kozanoğlunu, Tan matbaasında buldum. Uzun boylu, amma çok uzun boylu, sabık yakışıklı, elma yanaklı, iri yarı, enine boyuna bir tip...

— Üstad, Babıâliye şimdiye kadar sizin çapınızda bir kalem erbabı gelmedi! dedim.

Benim boyundan bosundan kinaye söylediğim çapı, o yazarlık çapı sandı, azı dişlerini göstererek nazik bir tebessüm koyuverdi.

— Gazetecilik nereden aklınıza esti? diye sordum.

Şu cevabı verdi:

— Pırtscz Avklısllllmnosz!..

Bütün dikkatime rağmen ne dediğini anlayamadım. Gözlerim, büyük mimarın durmadan titreşen dudaklarında.... O devam etti:

— Hsztmöö Ölkmyii Hırtbolkmasss!..

— Hangi dilden konuşuyorsunuz üstad? dedim.

Yanındaki genç kulağıma fısıldadı: «Dili bir tuhaftır, böyle konuşur, Türkçe konuşuyor amma, anlaşılmaz, dedi, biz artık alıştık. Size tercüme edeyim.»

Ben sordum. Aptullah Ziya konuştu. Yanındaki arkadaş tercüme etti:

— Gazeteciliğe atılmanızın sebebini öğrenebilir miyim?

Göçmen evleri mimarı özel dili ile bir mesaj verdi. Tercüman da anlattı.

— Maksadım demokratik mücadele yapmaktır.

— Nasıl yapacaksınız?

— Anlatayım! Göçmen evlerinin modern mimarî kaidelerine uygun olduğunu ispat edeceğim. Hükûmet benden bir milyon lira tazminat istiyor. Ben bu gazeteyi çıkarmak için 250 bin lira sermaye koydum. Görüyorsunuz ki yine kârlıyım...

— Çok güzel!...

— Gazetenizde kimler yazacak?

— Ben baş yazı yazacağım.

— Şüphesiz...

— Kalfalarıma da fıkralar yazdıracağım. Siyasî icmali, geniş görüşlü bir badanacı var, ona yazdıracağım. Bütün dülgerler, marangozlar, duvarcılar kadromuzda... Kadromuz kuvvetli, yazı ailemiz mükemmeldir.

— Piyango yapacak mısınız?

— Bu sualiniz yersiz. Piyangosuz demokrasi olur mu? Gazetemize her gün verdikleri para, on bın lira olan okuyucularımıza, biriktirdikleri kuponları bize gösterdikleri takdirde, birer göçmen evi hediye edeceğiz.

— Göçmen evleri hakkında beni aydınlatır mısınız?

— Aydınlatayım... Bu göçmen evleri, dünya mimarisinde yapılmış bir inkılâptır. İçinde oturanlar duvarların yıkılması tehlikesine karşı öksürmezler, aksırmazlar, tıksırmazlar. Bu suretle nezakete alışmak mecburiyetindedirler. Bu binalarda, bilhassa estetik zevk hâkimdir. Duvarlarda ot yeşermekte, kendiliğinden tabiî bir dekor meydana gelmektedir. Sonra bu evler, İstanbulun susuzluğu düşünülerek yapılmıştır. En kurak zamanlarda, duvarlarından su sızmaktadır. Göçmen evlerinde oturanlar hiç bir zaman cihetlerini şaşırmazlar. Çünkü gece yattıkları zaman, çatı aralıklarından Kutub yıldızını, Büyük ayıyı, Küçük ayıyı görebilirler.

Son derecede havadardır. Poyraz, karayel, lodos gibi hava cereyanlarının içeri girebilmesi için, duvarlarda özel delikler bırakılmıştır.

Yağmurlar sızdığı ve aktığı için, bu evlerde yaşayabilenler yaşar, yaşayamayanların da mukavemetleri artar, böylece ancak ortada kuvvetli insanlar kalır. Memleketimizin dayanıklı insanlara ne kadar muhtaç olduğu bir hakikattir. Görüyorsunuz ki, bu evler uzun düşüncelerden ve bilhassa pek uzun hesaplardan sonra yapılmıştır.

— Biraz da şu hesaplardan bahseder misiniz?

— Hesaplarımız iki türlüdür. Bir tanesi ile, şimdiye kadar bilinen, bina mukavemet hesaplarını, malzeme bilgisini iflâs ettirdik. Öbür hesaplara gelince, bunu kendi gazetemde, umumî efkâra bildireceğim.

— Çok teşekkür ederim üstad. Rahatsız ettim. Allaha ısmarladık.

Büyük mimar şunları söyledi:

— Esttğlıfrrrullll... güllülnle..

Ben de artık söylediklerini anlamağa başladım. Kendi dili ile cevap verdim:

— Göçşt tttmim yukhezz tısss!..

Ali REKLAMER

- BİZ İLİM ADAMIYIZ AZİZİM, PROFÖSÖRLER POLETİKA İLE UĞRAŞMAK YASAK!.

- BİZ MEMURUZ AZİZİM, POLETİKA İLE UĞRAŞMAK YASAK!..

Eşekler Artıyor!

İşte güzel bir havadis... İstatistik mercilerinden alınan resmî rakamlara göre, memlekette eşek sayısı çok hızlı artıyormuş. 1950 de bir milyon yedi yüz bin olan eşeklerimiz, 1953 de iki milyon olmuş.

Acaba bunun ciddî bir tehlike olduğunun kimse farkında değil mi? Eşeklerle hangi makam meşgulse, bu artışı acele önlemelidir. Çünkü eşekler çoğaldıkça, insanlar azalıyor. Bu gidişle bir zaman sonra eşeklerden geçilmez olacak... Şurada burada tek tük kalmış insan bulunursa, onu da eşekler, çadırlara koyup:

— İşte dünyanın sekizinci harikası! Birbirlerini yiyen insan burada!

Diye gösterecekler.

Bir Savunma

Hürriyeti Ebediye tepesinde Hicran adındaki kadını dört erkeğin elinden alan ve Hicranın ırzına geçen yedi jandarma ilk sorgularında kendilerini şöyle savunmuşlar:

— Bizim yaptığımızın neden suç olduğunu anlamıyoruz. Biz o kadına ne yaptıksa, kadını elerinden aldığımız dört erkek de aynı şeyi yapacaklardı. Yalnız aradaki fark, onlar dört kişi idi, biz yedi kişiyiz. Değişen bir şey varsa isimlerimizle sayımızdır.

Bu savunma karşısında zor duruma düşen hukukçularımız, arada ne fark olduğunu araştırmakla meşguldürler.

- BİZ ÜNİVERSİTE TALEBESİYİZ AZİZİM ÖĞRENCİLERE POLETİKA İLE UĞRAŞMAK YASAK!.

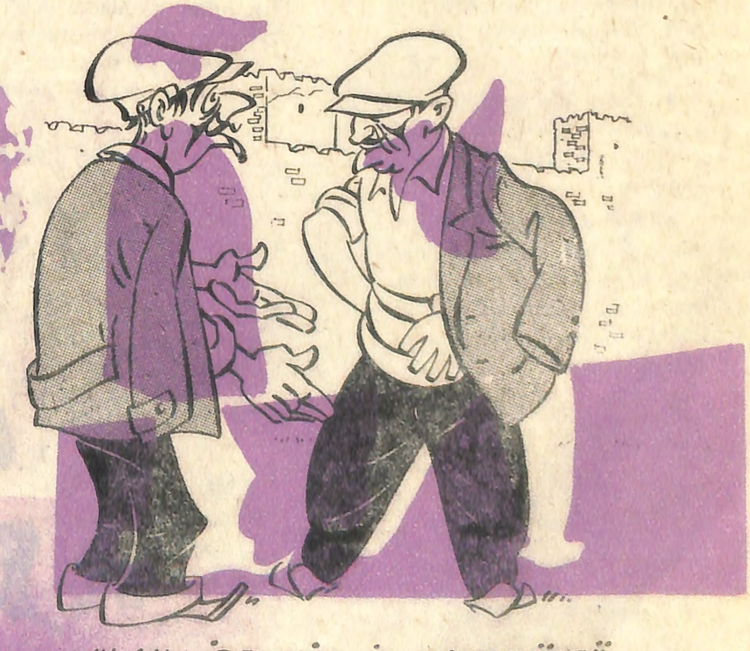

ULAN İBRAHİM İŞ BİZE DÜŞTÜ: GEL BİR PARTİ KURALIM!..

Sükût Altındır!

Dert bir olsa ağlamak kolay olur!..

(Niyazi Yoltaş)

Kocaman Laflar

★ *Atom ve hidrojen bombalarının en büyük faydası, bu dünya ile öbür dünyayı birbirlerine yaklaştırmasıdır.*

★ *Esnaf daima doğru ölçer, ama sattığı malı değil, müşterisinin aptallık derecesini...*

★ *Bir dörtgenden topu sokmak ve sokturmamak için hem de binlerce insanın gözü önünde yirmi iki kişinin yaptığı çekişmeye, futbol derler.*

★ *Dünyada tanıdığım en akıllı adam bir alaturka şarkıcı ile evlendi, oğlunu futbolcu yaptı; kendisi de yerli film çeviriyor.*

★ *Armudun iyisini parası olanlar yer; paranın iyisini armutlar yer.*

★ *Evlenmeme imkân yok. Çünkü beni beğenenleri ben beğenmiyorum; beğendiklerim de beni beğenmiyor.*

DELİL

Ayten, Işık'la karşılaştı. Kızcağız, iki gözü iki çeşme, ağlıyordu.

— Ne var, ne oluyorsun? diye sordu. Öteki içini çekti:

— Necdet beni sevmiyor artık...

— Ya.. Nereden anladın?

— Dün sinemaya gitmiştik, hep Marylyn Monroe'yu seyretti!..

Sinema fiatlarına zam yapılacak.

(Gazeteler)

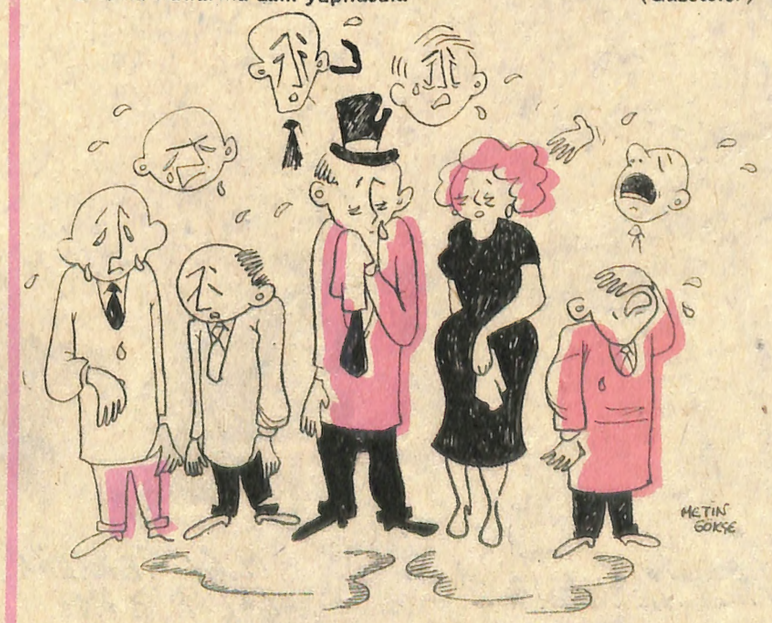

ÖĞRENCİ VELİLERİ...

(Metin Gökçe)

Hilton Otelinde

PARİSE, turistler günde üç milyon, Roma'ya iki milyon dolar bırakıyorlarmış. Bu müthiş paralar ağzımızı sulandırır.

Turistler, Sirkeci'deki otellerde yer bulamadıkları için, İstanbul'un en tarihî yeri Kapalıçarşıda kasap bıçağı, nalın, nargile gibi bir kaç tarihî (!) eşya alıp geceyi ya gemilerinde geçiriyorlar, ya da Beyoğlundaki otellerde, şarkıcı hanımların feryatlarından, satıcı gürültülerinden gece kaçıp gidiyorlardı.

Turistler en uygun ve modern şekilde kazıklıyabilmek için, güzel bir otele ihtiyacımız vardı. İşte Hilton Oteli, bu ihtiyacı karşılamak için yapıldı.

Beni Hilton Otelinin kapısında karşılayan zata:

— Oteli görmek istiyorum! dedim.

— Bütün yerler tutuldu, dedi.

— Gezmeme de imkân yok mu?

— Tavsiye kartınız var mı?

— Gazeteciyim.

— Muhalif misin, muvafık mı?

— Ne muhalifim, ne de muvafık... Ben de senin gibi bir benî ademim.

— Hadi git işine! diye tersledi, burada Âdem babaların işi yok.

Adama nüfus kâğıdımı, beni ömründe ilk defa gördüğü halde bir lira karşılığında muhtarın mühürleyip verdiği iyi hâl kâğıdımı, vatanî vazifemi yaptığıma dair terhis tezkeremi, Üniversite diplomamı, aldığım muhtelif bonservislerimi gösterdim.

— Bunlar para etmez, dedi. Hilton oteline bunlarla girilmez.

— Peki, ne yapmam lâzım?

— Kılığın, kıyafetin adama benzeyecek bir, yüksek sosyeteden olacaksın, iki, temiz mazili asîl familyadan geleceksin, üç, paran olacak dört...

Baktım ki durmadan sayıyor.

— Yeter, dedim, bunların hiç biri bende olmadığına göre kapıdan girmeme imkân yok.

Ben de tam Amerikan filmlerindeki gazeteciler gibi yaptım. Binanın arkasındaki su borusuna tırmandım. Oradan birinci katın penceresinden içeri girdim. Koridorda, otelin müdürü Nazif Bölükbaşı, kadınlı erkekli bir guruba izahat veriyordu:

—Hanımefendi, denize bakan odalar 275 lira, caddeye bakanlar 200 lira,, bostana bakanlar 150 hiç bir yere bakmıyanlar da 100 lira...

Yavaşça Nazif Bölükbaşına sokuldum:

— Beyefendi, Akbaba'dan geliyorum. Otel hakkında bilgi rica ediyorum.

— Lütfen Mübin Manyasî Beyi görün beyefendi.

Bir saat kadar aradıktan sonra, Mübin Manyasî Beyi bulabildim. Beni yukarıdan aşağı süzdü:

— Ali Beyi görün, size anlatsın! dedi.

Ali Beyi gördüm. O da ölçtü, biçti:

— Hasan Efendi'ye gidin!

Hasan Efendi saçımdan tırnağıma baktıktan sonra:

— Mehmet Ağa'ya git! dedi.

Mehmet Ağa'ya gittim. O da başını bile kaldırmadan:

— Receb'e git! dedi.

Receb'i buldum. Derdimi söyledim Suratıma bakmadan:

— Hastir ordan... dedi.

Yalvardım, yakardım. Bir on liralık uzattım. söylendi.

— Sen beni dilenci mi sandın?

Bir on liralık daha çıkardım.

— Burada dolar geçer ama, hadi ne ise, diye parayı aldı.

Recep'le beraber gezmeğe başladık. Önce at meydanı gibi geniş bir salona girdik. Salonun ortasında büyük bir havuz vardı. O sırada güzel bir kadın geçiyordu. Recep:

— Bu, dedi, bütün İstanbul'u on gün idare eder!

Kadına baktım, zayıf, çelimsiz bir şey...

Yer Kalmadı!..

— Aşkolsun kadına, dedim.

Recep:

— Ne garısı be, dedi, ben sağa havızı diyom. Bu havızdaki su İstanbul on gun susuz galsa yiter.

— Haa... Şu mesele!... Peki on günden sonra?

— Bi Hilton höteli daha yaptıracahlar. On gun de o idara ider. Yitmezse bir daha yaptıracahlar.

— Bu havuzda ne oluyor? Recep?

— Yaz gış burada herüfler, garılar çimer. Atlama, dalma yapılır.

Asansöre bindik, üst kata çıktık.

Recep bir düğmeye bastı. Bir kapı açıldı. Yine büyük bir havuz. İçi süt dolu...

— Bu ne Recep?

— Burda hanımlar züt banyosu yapacahlar! Halis eşşek zütüdür. Meelüm ya eşşek zütünde vitamin çoh, iltira viyole çoh, enerci çoh...

— Aman Recep, sen bunları nerden biliyorsun?

— Heç bilmem olu mu?Emerigada bir hefte gurs gostettiler. Karson gursu... Efendime deyyim, möşterinin gafasına ıscah çorbayı nasın tökeceğn?.. Garı gısmısına nasın ikram edeceğn?.. Yöririken ayah barnağına basıncah, efendime deyyim, nasın pardon diyeceğn...

Hemisini örgendim.

Başka bir odanın kapısını açtı:

— Bu havuzda gördüğüm hıyar suyu...

— O ne olacak?

— Kibar garılar, hıyar suyuynan banyo idecekler. Buradan çıhıp, öte yanda salça suyu var, ona girecekler. Sonram durşu suyunda çimecekler. Bizim hötelde ni arasan mevcüt.

Odalardan birinin kapısına bir kart iliştirilmişti. Kartı okudum:

«Mefkûre Şerbetci»

— Recep kim bu Mefkûre Şerbetci?

Recep:

— Höst! dedi, sen dağdan mı geldin len?. Daha Mefkûre hanımı bilem bilmiyon. Şu melmekâtta adamım deyi yaşıyon, bi de utanmadan galdırım çiğniyon...

— Şarkıcı mı yoksa?..

— Yoh be...

— Yoksa meşhur bir futbolcunun...

— Ne fıtbolu len?

— Öyleyse yerli film yıldızı...

— Heç biri değel... Çoh menşür...

— Adamı patlatma .Ne öyleyse?

— Heç bi şiy değel... Hanumefendü diyom sağa... Yüsgek Zosyteden...

Yanındaki oda kapısına Şaziye İpar isimli bir kart iliştirilmiş.

— Bu hanım kim Recep?

— Get işine be!.. Galdur gendünü Sarayburnundan at gayri...

Ömrü hayatında adam içine garışmadın mı heç?

— Yooo?

— Efendüme deyyüm.. İşte İpar Hanım. Bu da çoh yüsgek sosyeteden. Çok şen,, şahacı, şahrah... yarım sahat güler, yarım sahat te gözyaşı döker Devşetlü dans ider.

— Sen hepsini biliyorsun Recep...

— Helbet bilürüm. Bağa İrcep dimişler.

Kapılardan birinin üstündeki başka bir kartı sordum:

— Bu kart kim?

— O gart değel... Korpecük piliç.

Üst kat salona çıktık. Salonda ipekler içinde bebekler gibi, böcek gözlü, çiçek yüzlü hanımlar vardı.

— Bunları tanıdın, değel mi?

— Tanıyamadım.

— Sen de bütünüynen cahalımışsın. Şu gorduğün sarışın Zorlu...

— Çok mu zorlu?

— Yoh canım, gendüsü zorlu değel, adı Zorlu... Bayâân Semiramis Zorlu...

— Ne yapar?

— Zorlu heykel yapar. Adamın sufatını çıkarır.

— Acaba benim de heykelimi yapar mı?

Adam heykelü diyor be... Şu gördüğün eli ayağı oynuyan otomatik hanımı bilinğ, değel mü? Gozelliğine gozel... Gendümü bildim bileli, hep beyle gencücek. Melehet hanımefendü... Biliyon mu?

— Nerden bileyim?

— Hasan Saha'yı biliyon ya...

— Bilmez olur muyum?

— İşte onun hanumu...

— Yâââ!.. Allah Allah!..

— Niye şaşgolazlaştın?

— Hiç!..

Biblo gibi cici bir hanım, şömineye dayanmış, etrafı süzüyordu.

— Şu çitlenbik te kim Recep?

— Bayâân Gulen Borovalı.

— Ressam Ayla...
— Belli tablo gibi bir kız..

(Necmi Riza)

— Hımmm!..

Salona kadınlı erkekli başka bir gurup doldu. Erkeklerden biri yanındaki çok güzel çok şık bir hanıma şöyle ,söylüyordu:

— Haçan pen tetum sağa, yavrim Peyhan, citeçeysek çitelum. Pag pagayim poş oto galmiş mi? Yog... Ne yapacuyz?

— Aman Recep şunları pek merak ettim...

— Şadan Sadıhoğluynan garısı...

Serv - endâm, sarışın, güler yüzlü bir hanımla, yanındaki beye, Nazif Bölükbaşı şunları söylüyordu:

— Ah beyefendi, maalesef hiç boş yerimiz kalmadı. Otel inşaatı daha tamamlanmadan iki sene evvel otelin plânına bakıp bütün yerleri tuttular.

Odalar, salonlar, banyolar, aralıklar, merdivenler, basamaklar hep tutuldu.

Yüzü kül gibi olan hanım:

— Nââpiciz biz şimdi?

diye sordu. Nazif Bölükbaşı:

— Size münasip değil ama, bir pencerelik yerimiz var, dedi.

Recebe :

— Bunlar kim? diye sordum.

— Yaşama be!.. dedi, adamım deyi, ortalıhta yaşama... Bunları da bilmezden kelli ne yaşıyon sen?

Profesör Tevfük İremzi Gazancıgillen garısı hanum.

Salona bir gurup erkek girdi.

— Bak Recep, dedim, işte bunları tanıyorum. Şu ağzında purosu olan meşhûûûr futbolcu mebus Zeki Rıza Sporel. Yanındaki de Burhan Felek.

— Niresinden bildiğ?

— Bıyıklarından.

— Eferüm. Sen bu yüsgek zosiyeteye girsen adam olacağın besbelli...

— Olurum ya... Ben muhitini bulamamış bir zavallıyım. Bak şu gözleri mahmur, sallanan ak saçlı, delikanlıyı da tanıdım. Doğan Nadi değil mi?

— He ya... Gurulu gramafon gi bi durmadan ağnatanı da biliyon mu?

— Bildim. Mahmut Baler...

— Eferüm. Başha soracağın var mı?

— Çok teşekkür ederim Recep. Anlaşıldığına göre, otelde boş yer kalmamış. Turistler gelirse ne olacak?

— Melmekâtta hötel gıtlığına giran mı girdi? Sirkecide, Dopanede, Depebaşında çoooh!..

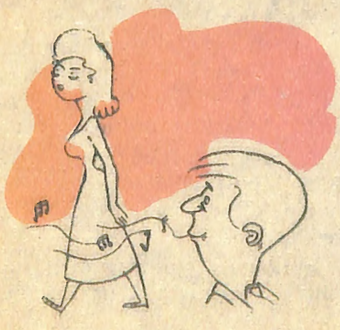

halde biletçiye «işine bak!» diye cekti.

— Kimmiş o Fenerli be?...

diye sordu.

Yolculardan biri:

— Ne o beğenmedin mi? dedi, ben Fenerliyim işte!...

Vatman büsbütün içeri girdi:

— Arkadaş! ben arabamda Fenerli yolcu götüremem. İn aşağı!...

Yolcu:

— Asıl eşeklik bende ki, senin gibi Beşiktaşlı vatmanın arabasına binmişim. dedi, arabadan atladı. Vatman da işinin başına geçti. Köprü durağında bir kondüktör bindi.

— Oh, dedim, görsün şu biletçi şimdi, Mecidiköyünden buraya bir tek bilet kesmedi.

İki gurup olan yolculardan biri:

— Beşiktaş Feneri yendi **ama** ayıcılıklan, dedi.

Vatman:

— Afffetmişsin sen, onu, dedi, evire çevire yendi. Mestan on sekiz çizgisinden ne gol soktu be!

— Git işine...

Eminönü meydanına geldiğimiz zaman biletçi bağırıyordu:

— Ulan, sana Habib'in üç çocuğu var, diyorum.

— Acaba hayatında bir kere sen Habib'in suratını gördün mü?

— Vay!... Demek bana yalancı diyorsun!...

Bilet kutusunu yolcunun kafasına indirdi. Bu hareket, tram vaydakilerin birbirlerine girmesine kâfi geldi. Kondüktör, bir Fenerli yolcunun kravatına asıldı. Vatman arabayı bıraktı, İhtiyar, öğrenci çocuğun çantasını kafasına geçirdi.

Derken bu gürültüye polisler yetişti. Bir polis kondöktöre sordu:

— Ne oluyor?

Kondoktör cevap verdi:

— Güya Beşiktaşın ikinci golü hopsaytmış...

Polis:

— Hangi enayi söylüyor onu? diye sordu.

Tramvayın etrafına birikenlerden biri:

— Hopsayt değildi ama, pekâlâ hentboldü.

Başka biri:

— Çüş!... dedi, hiç mi hentbol görmedik be!.

Polislerden biri Galatasaraylıymış:

— Hadi karakola! Yürüyün! dedi.

Beni de şahit gösterdiler. Cümbür cemaat karakola gittik. Komiser kavgacılardan birine:

— Ne oldu? Anlat! dedi.

Gözü mosmor adam anlatmağa başladı:

— Efendim ben Mecidiyeköyden bindim. Taksimde inecektim...

— Neye inmedin?

— Bu dedi ki... Fenerli Mazlum gûyâ lisansı olmadan sahaya çıkmışmış ta, Beşiktaş itiraz edecekmiş.

Komiser hiddetle ayağa kalktı.

— Ben, Mazluma lâf söyleyecek olanın ta...

Baktım iş daha uzayacak. Yavaaaaşçacık oradan kırdım.

Çok sporcu milletiz vesselâm!...

İkinci adam — Boş ver, ben sarışından hoşlanmam!..

(Suat Yalaz)

Ev Erkeğine Yemek Tarifeleri

KEBAPLAR :

Tas kebabı :

Memursanız ay başlarında veya ikramiye aldığınız zaman, değilseniz, elinize bir yerden toplu bir para geçince, kasaptan 250 gram kuş başı et alın. Salça ilâve ederek, eti pişirin. Hemen hazmolup ta, karnınızın çabucak acıkmaması için, tam pişmesin ,biraz çiğ ve sert kalsın. Tenceredeki bu yemeği, iyi tarafını kendinize ayırmak şartiyle on tabağa bölüp sofraya koyun.

Orman kebabı :

Tas kebabının üzerine iki patates ilâve ederseniz orman kebabı olur.

Çöp kebabı :

Tas kebabının üzerine bir parçacık patlıcan korsanız çöp kebabı olur.

Alipaşa kebabı :

Tas kebabının üzerine haşlanmış bir havuç parçası korsanız Alipaşa kebabı olur.

Yaylâ kebabı :

Tas kebabının üzerine sulandırılmış yoğurttan bir kahve kaşığı dökerseniz yaylâ kebabı olur.

NOT :

Bütün çeşitli kebaplar, tas kebabının üzerine iki bezelye, bir tutam sebze gibi, başka bir şey ilâvesile meydana gelir. Kebaplar, biraz da partilere benzerler.

Kismet Kuyusu

GENÇ VE ZENGİN BİR TÜCCAR TERZİNİN ÇIRAĞI EŞ ARIYOR:

Yaşım 19, boyum uzun. Romantik ve maceraperest bir gencim. Ortanın ikisinden belge aldım. Gayet şık giyinmesini ve gezmesini bilir selbest meslek sahibi bir gencim. Oldukça yakışıklı ve namusluyum.

Evleneceğim bayanda kızlık, dulluk mevzubahis değildir. Tövbe etmiş günahkâr da kabulüm. Yeter ki, bana dükkân açmak için sermaye verecek kadar kalekteri sağlam olsun. Teklifim son derece ciddîdir. Bu vasıfları haiz olanların «sermaye» rumuzuna yazmaları.

MAZİSİ TEMİZ BİR KIZ EŞ ARIYOR :

Birinci Dünya Harbinde doğdum. 1,33 boyunda, 28 kilo 350 gram ağırlığında yetim, öksüz, kimsesiz bir genç kızım. Mâzim gayet temizdir. Gülüp eğlenmesini, gezip tozmasını, yiyip içmesini bilirim.

Eşimde aradığım vasıflar: Boyu 1,75 - 180 arası, içkiye müptelâsı olmaması, zenginlik fakirlik aranmaz. Aylık geliri bin lira olsun yeter.

Taliplerin ciddi olaraktan «Kelepir» rümuzuna yazmaları.

SPORTMEN BİR GENCİN ARADIĞI EŞ:

Kara gözlü ve kara kaşlı, asil aileye mensup sportmen bir gencim. Geçen pazar Anadolukavağı - Balat maçında dört kişiyi birden sakatladım .Aylık gelirim iki yüz liradır. Taksitlere kesilince elime bazı ay 25 lira geçiyor. Bir kadını müreffehen yaşatacak kadar güçlü kuvvetliyim. Muhitimde iyi bir şöhret yapmışımdır. Eşim olacak bayanda aradığım vasıflar: Balık etinde olması yeter. Kızlık, dulluk, güzellik, çirkinlik, fikir mikir aramıyorum. (Sporcu) rumuzuna yazın.

ZENGİN BİR BAYANIN ARADIĞI EŞ:

Yaşım 50, boyum 1.10. Doktora gittim, daha uzarsın dedi. Hayatım aşk ve ıztırapla geçmiş, hiç bir gün gülmemiş (ağzımda dişlerim yok) bir bedbahtım. Sekiz bankaya ikramiye için ellişer lira yatırdım. Ayrıyeten her gün piyangolu üç gazete alıyorum. Otuz senedir aksatmadan milli piyango da alırım.

Şimdiye kadar hiç mesut olmadım. Bundan sonra da mesut olmaktan ümidimi kestiğim için, bâri evleneyim diyorum. Centilmen bayanları tercih ederim. «Kurbanlık» rumuzuna yazmaları.

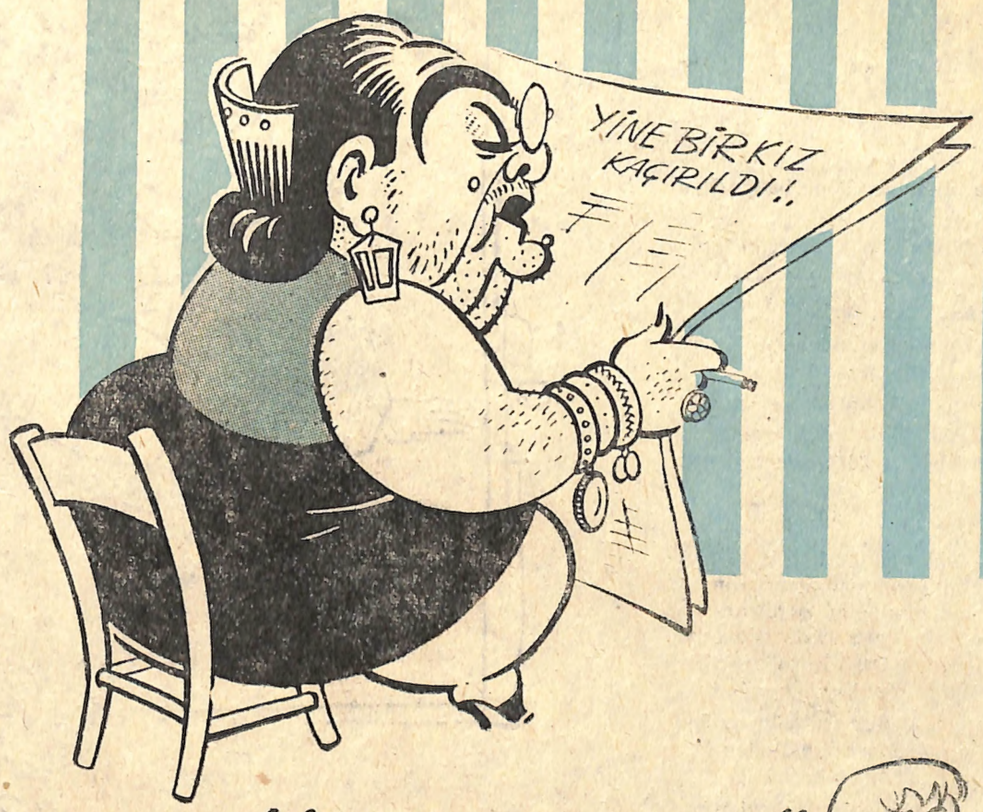

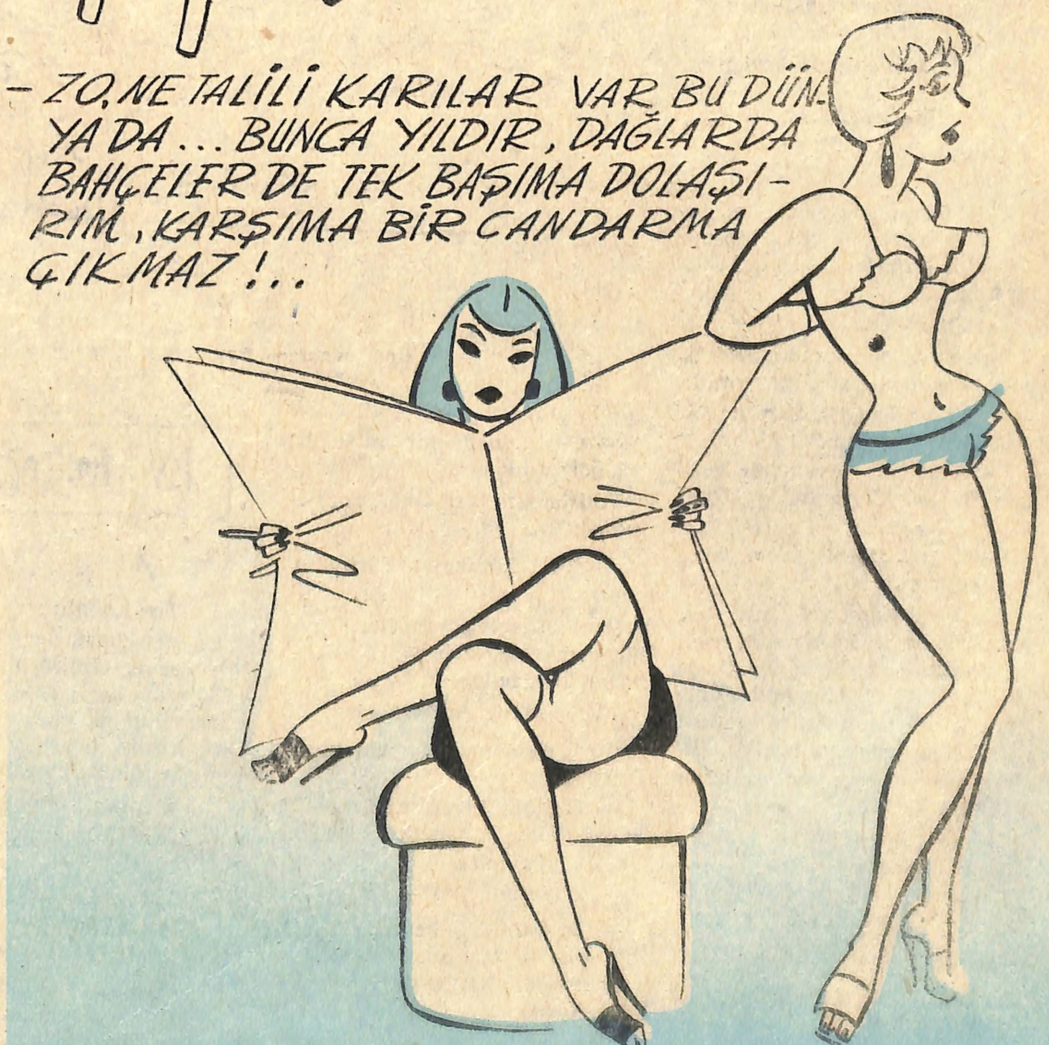

Haftanın Dedikod

- VAY ANASINI... BU GÜN MEMLEKETTE HİÇ KIZ KAÇIRAN OLMAMIŞ BE!..

- BİZİM KIZA BİR KOCA BULAMADIK...
- BİR OTOMOBİLE BİNDİRÜP ŞÖYLE HÜRRİYET TEPESİNE DOĞRU YOLLASANIZ!..

Günün Şakaları

SES

Genç bir karikatürist, Ahmet Koçer'e dert yanıyordu:

— Ağabey, dedi, iki kız da beni kaçırmak istiyor. Birini seviyorum, ama meteliksiz. Öteki çirkin, ama çok zengin. Hangisinin peşinden gitsem?

Ahmet Koçer, kestirme yolu gösterdi:

— Kalbinin sesini dinle ve zengin kızın peşinden git!..

ÖLÇÜ

Karısı evlere şenlik, bir felâketti. Lâkin kocası o kadar memnundu ki, sordular:

— Nasıl olur da karından memnun olabilirsin sen? diye.

— Kanaatime uyuyor da ondan: Bir kadın kocasına ne kadar eziyet çektirirse, arasıra fırsat verdiği zaman kocası nefes aldığını o kadar iyi hisseder...

TAKDİM

Epeydir görüşmemişlerdi. Yeni evli olan, bekâr arkadaşına, yanındaki güzel kadını gösterdi:

— Sana karımı takdim ederim... dedi.

— Ya? Teşekkür ederim. Çok memnun oldum. Ama sen ne yapacaksın?

HAVA

Sarayburnundan geçerken, boğazın havasını ciğerlerine çekti:

— Ohhh, dedi. Vallahi burasının havası İsviçre'den güzel...

Yanındaki sordu:

— İsviçre'ye gittin mi?

— Hayır, ama sinemada gördüm!..

REST

Daktilosuna deli gibi âşıktı. Kız da inadına dekolte giyiniyor, patronunu kıskançlıktan gebertiyordu. O gün:

— Maaşıma yüzde elli zam isterim... dedi, dayattı.

— Nasıl olur yavrucuğum? Daha iki ay oldu zam yapalı...

— Vallahi siz bilirsiniz. Kumaşa para yetiştiremiyorum, çok pahali. yeni elbisemin yakası nerdeyse belime kadar açık olacak...

HAKLI SORU

Halide Pişkin'e, çevirdiği bir film dolayısiyle komşusunun kızı sordu:

— Halide teyze... Filmde, delikanlıyı sahiden mi öptün?

— Elbette sahiden öptüm...

Kızcağız tereddütle bir daha sordu:

— Peki, adam kızmadı mı?

ESKİ TÜRK

Ermeninin

BİZİM bildiğimize ve gün görmüş tecrübe sahibisi adamlardan işittiğimize göre aşk ve sevda tâbir olunan ve beni Âdemin içini, sam ürügârı vurmuş dut yaprağı gibi ka vuran acaip hâlât, ilkbaharın günlük, güneşlik eyyamında, gül ve bülbüllerin yekdiğerile icrayı muaşakaları hengâmında vukua gelir ve yazın hararet şemsilen âheste âheste pişüp kıvamını bularak şehri eylülün vurudile beraber kesbi bürudet eyler ve kış ortalarına doğru buz kesilir, hitama ererdi. Ve lâkin bu benim aşkım, ne çeşit, ne sağlam, ne demir döğen bir aşktır ki üzerinden değil öyle bir bahar ilen bir yaz, mevsimi erbaanın dördü de kaç kerettir gelip geçti, hâlâ mı hâlâ, ne soldu, ne menzili maksuduna erişti!... Kitabı sevdanın hangi faslını açıp nazarını tevcih ettim ise bu biçim aşka hiç tesadüf etmedim. Sanırsın ki şayir Fuzuli efendinin torunuyum ne?..

Kaç zaman var ki, aklım, fikrim hep senin zülfü peruşanına takılıp kaldım. Hem de nasıl takılmak, bilirsin?. Haniya bizim Kumkapıda sersem kefal balığı nasıl gelip te çifte oltaya takılırsa ayni o biçimde takılmıştır. Ben kurtulayım, diye çabaladıkça daha beter bu girdabı suzanın içine düşüyor ve tahlisi hayatım için Cenabül Mevlâya yani Hazreti Asfas efendimize yalvarıp yakarmaktan ve sadayı âşıkanenin en muhrik perdesinden «Ey benim Allahım!. Beni bu aşk ve sevda emrazından kurtar!» diye haykırmaktan başka çarem kalmıyor. İmdi, bu acıklı mukaddemeyi dinledin, maceramızın ne irenk kesbettiğini şülkadarcık bir tafsilâttan mesmuun oldu. Gayrik işin su götürür, şaka kaldırır bir tarafı kalmadığını sen de fehmettin!... Bâlâdan doğru ifade ettiğim kelâmların hepsi, sizin için aylardanberi yüreğimin en hususi ve nazik köşelerinde neşvünema bulup bu keret tam mevsiminde fışkırmış hakikî nebatlardandır. Sakın olmaya ki bunları size evvelce takdim ettiğim kelâmlarla mukayeseye kalkışasınız, çünkü o zamanlar başka idi, şimdi başka... O zamanlar, aşkım, henüz yerde emekleyen bir bızdık idi, şimdilerde ise (Kırk bir keret maşallah, şükür yetiştiren Rabbime!) büyüdü, koskoca dallı budaklı bir ağaç oldu.

Erkek — Artık her şey bitti...
Kadın — Yok canım, daha iki apartımanın var!

MİZAHINDAN

ilânı aşkı

Öyle ki benim bu zavallı vücudum, bu yufka yüreğim bu kadar büyük bir ağacı daha faz la taşıyamıyacak; korkarım bir gün bu ağaç, diyarı sevdadan esecek bir hafif ürüzgârla yıkılıp ikimizi de altında ezmesin!... Ne demek istediğimi bittabi askısar!. He, işte artık buna göre davran, haritayı puslayı buna göre tebdil eyle!... Yok isem bu gelen bir faciadır ki müteveffa Manakyan efendinin oynadığı Jak Varley ile Balmumcu bu faciaya nisbetle Benliyan kumpanyasının pembe kızı gibi eğlenceli ve ballı, kaymaklıdır.

İmdi, ey benim tavuk suyuna çorbadan daha hafif yarim!... Sana son bir söz daha diyeyim ki:

Arşak hayatının son takikalarını yaşıyor. Bu ultimatomum, zannetmiyesin ki Haliç vapurunun tarifesidir, vakit, saat geldiği demde hiç lâf etmeden hıp deyi cavlâğı çektiğimin resmidir.

İş, bir kadek (kadeh) carmakcurun (rakının) başına gelir.

İşte diyeceğim bu kadardır. Asupari.

Müstensihi: Osman CEMAL

MÜSABAKAMIZA GELEN KARİKATÜRLER: 6

Zamane çocuğu — Al şu parayı da sinemaya git baba. Bizi rahatsız etme!.
(A. Koçer: Malatya)

BABA MİRASI

YAZAN: ALİ YAZMIŞ ÇİZEN: MİM UYKUSUZ

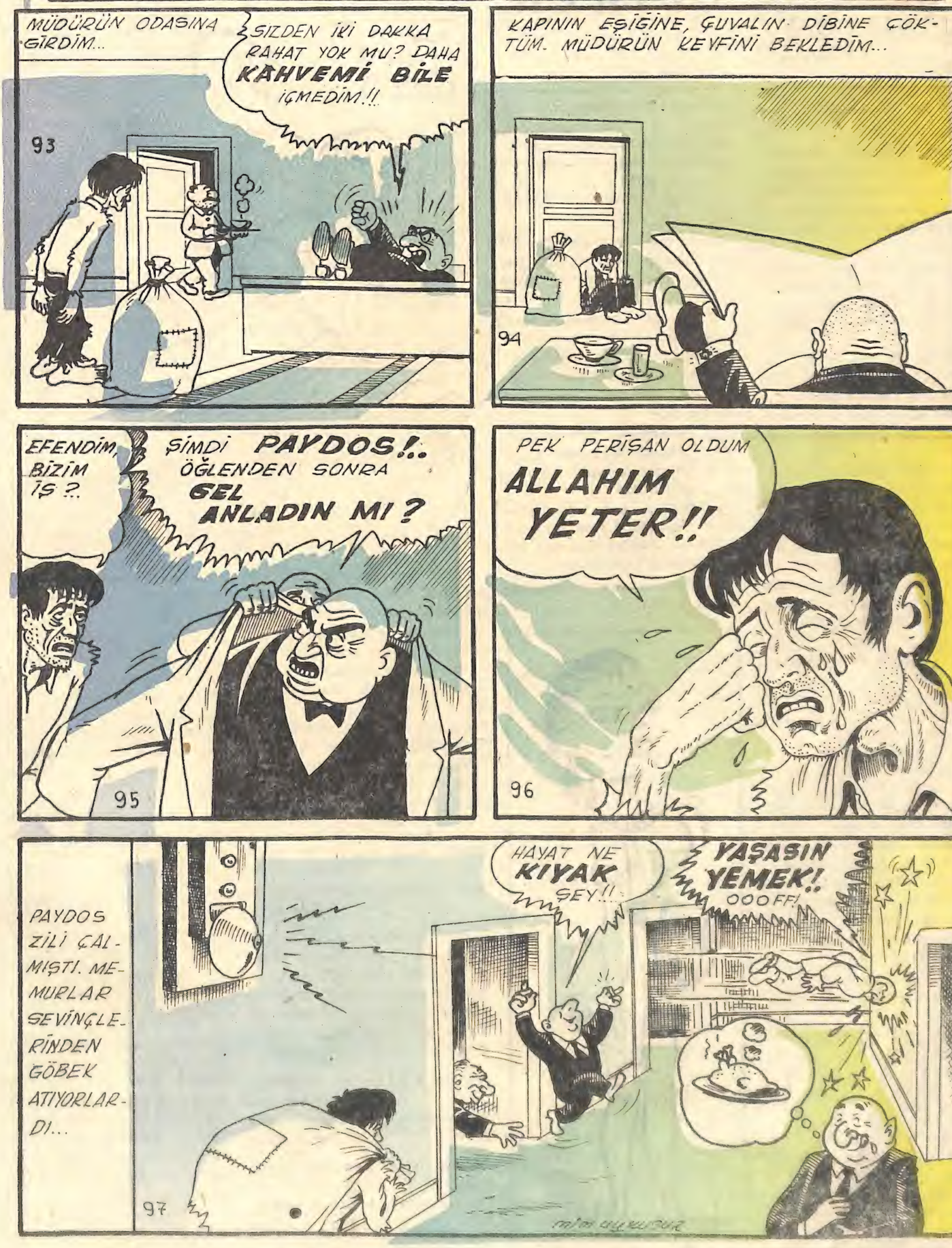

(Arkası var)

DEFİLEDE SPİKER

Yazan: Ahmet Hıyarî

Saat on dörtten on sekize kadar bir moda defilesinin spikerliğini yapacaktım. Dört aydır kendisinden iş istediğim arkadaş, nihayet bana bu dört saatlik işi bulmuştu.

Arkadaşım, beni defilesi yapılacak moda salonuna götürdü. Salonun sahibi olan hanım:

— Edebiyatla alâkanız var tabii!.. dedi.

— Olmaz olur mu, dedim.

Dünyada sevmediğim şey, edebiyat denilen laf ebeliğidir.

— Her elbise için, o elbiseye uygun bir şiir okuyacaksınız, dedi.

— Okurum, dedim.

Mankenlerin giriş sırasına göre, notlar aldım, şurdan burdan şiirler çıkardım. Gece sabaha kadar uyumadım. Sersem gibiyim. Ne benim söylediğimi kimse anlıyor, ne ben başkasının söylediğini... Gözlerim uykusuzluktan kan çanağı... Yüzüm şiş şiş... Hiç bilmediğim, duymadığım deyimler: pili, plikaşe, bolero, reglan, sentür, jüp...

Sanki yeni bir dil öğreniyorum. Ezberlemek öyle de zor ki... Defilenin saati geldi.

— Hadi bakalım, dediler.

Beni sahneye çıkardılar. Bir de baktım, salon tıklım tıklım hanımlarla dolu. O koca salon sanki başıma ind.i. Hemen mikrofonun önüne çöküp yığılacağım. Uykusuzluk, yorgunluk, heyecan, kolay değil!.. Üç kişinin karşısında ik lafı bir araya getiremem, nerde kalmış, burada konuşacağım... Ana dilimi bile unuttum.

— Muhterem!..

dedim, arkası gelmedi.

Bütün ezberlediklerim aklımdan çıktı.

— Saygı değer misafirlemiz!..

Halbuki «hoş geldiniz» diye iki sayfa da laf hazırlamıştım.

Durup durup hız alıyorum, ama nafile...

— Sayın bayanlar baylar...

Sağdan soldan kikirdemeler geldi. Büsbütün cesaretim kırıldı.

Ne olursa olsun diye, evvelce hazırladığım yazıyı cebimden çıkardım:

— Bu gödüğünüz mavi naylondan bir tuvalettir!..

Salonda bir kahkaha koptu. Ortada ne manken var, ne tuvalet. Uyku sersemi, ilk sayfa diye dördüncü sayfadan okumağa başlamışım... O sırada orkestra çalmağa başladı. Biri ceketimin eteğinden çekti, aşağı indirdiler. Moda evinin sahibi:

— Allah müstahakını versin!.. Rezil ettin!.. dedi.

Zaten ayakta uyuyorum. Yazdıklarımı tekrar sıraya koydum. Orkestra sustu. Beni tekrar ortaya çıkardılar.

— Allo, allo!.. Muhterem hanımefendiler!... Bu zarif kokteyl elbisesinin, şu zarif kombinezonu... (Bir hakkaha koptu) mavi satenden... on sekiz metre kumaştan yapılmıştır.

Bir ara salonda dolaşan mankene baktım, arkasında kalın, kışlık bir manto, manto, manto... yok. Hah buldum.

— Efendim, şimdi takdim ettiğimiz, yeşil yünlü mantonun orijinalitesi... (yazılar okunmaz, gözlerim kapanır) orijinalitesi...

Kağıttan olmayacak, ezbere söylemeğe başladım:

İthal malı!
((Şadi Dinççağ)

YAZISIZ!

(Suat Yalaz)

— Orijinalitesi, zayıf kadınları bilhassa şişman göstermektedir. Verevine kesilen çizgiler, uzun boylu hanımların çok kısa görünmelerine yardım eder.

Salondaki kahkahadan konuşmama imkân yok... Hanımlar kasıklarını tutuyor, yerlere yuvarlanıyorlar. Neden güldüklerini anlayamıyorum. Kâğıtlar, notlar, şiirler, hep birbirine karıştı.

Dantel bir tuvalet için hazırladığım Nedim'in şiirini okumağa başladım:

Mest-i nâzım kim büyüttü böyle bî perva seni
Kim yetiştirdi, bu gûnâ servden balâ seni...

Hani mankenlerin de benden pek farkları yok. Benim mest-i nâz dediğim, badi badi yürüyen, paytak, yerden bitme bir şey... Mest-i nâz Fransaya yürüyen Alman askerleri gibi kaz adımlarıyla yürüyor, kayık gibi gidiyor...

Bir elinde gül bir elinde câm gel, din sakiyaaâ
Hangisini aliiim gülü mü, canım mı, sen mi?

Ne vezin kaldı, ne kafiye, ne mânâ!..
Nedim defileye gelse beni gırtlaklar.

— Şimdi size alpaka kumaştan dikilmiş, yeni stil yakalı... Bir... dökar...

Seyirciler yerlere seriliyorlar. Arkamdan:

— Ayol körmüsün herif. Diye sesleniyorlar, tuvalet çıkıyor, sen dökar diyorsun...

— Affedersiniz dökar değil, tuvalet... Bu kreasiyon senenin moda renginden dikilmiş olup sentürünün jüpten çıkmış olması... elimdeki kâğıtlardan bir de başımı kaldırdım, benim tarif ettiğim tuvaleti giyen manken gitmiş de çoktan bir tayyörlü manken çıkmış ortaya... Yanlışlığı görünce:

— Tûûûû... Hay Allah cezasını versin! diye bağırdım, bir de okkalı bir küfür savurdum.

— Ne yapıyorsun? Dediler. Mikrofonun önünde böyle rezalet olur mu? Meğer bütün söylediklerim hoparlörden duyulmuş... Kadınlar bağrışıyor:

— Ay güle güle öldüm!

— Aman kasıklarım çatladı gülmekten....

Baktım olmuyor... Bari dedim kendi kendime salona giren mankenlere bakar, giydikleri elbiselere göre kafadan bir şeyler atarım. Merdivenin üst başında yine baston yutmuş bir manken görüdü. Üstünde ne kahverengi, ne sarı, ne de yeşil acaip renkten bir tuvalet var.

— İşte zarif bir tuvalet! Hanımefendiler, bu tuvalet çok zarif.tir. Zarafetini sizlere tarif için kelime bulamıyorum. kelimeler aciz kalıyor.

Arkadan başını gözünü yara yara başladım şiir okumaya:

Hikâyecik:

Eski müşteri

Yedi, içti.. kalkarken garson önüne hesap pusulasını koydu.

Müşteri kaşlarını çattı,. Garsona, lokanta sahibini çağırmasını istedi. Biraz sonra patron geldi. Müşteri sordu:

«— Beni hatırladınız mı?»

Lokanta sahibi, yüzüne dikkatle baktı, baktı, fakat tanıyamadı. Ellerini oğuşturdu:

«— Affedersiniz tanıyamadım. Bana hatırlatacak bir şey söyleyin.. Hafızam biraz zayıf da..

Müşteri, gayet sakin bir tavırla:

«— Geçen yıl başında buraya bir hayli yiyip içtikten sonra meteliksiz olduğu anlaşılan bir adam gelmişti. Onu kapı dışarı etmiştiniz..»

Dedi.

Patron telâşlandı:

«— Evet.. evet.. hatırladım..»

Müşteri pişkinlikle sözlerine devam etti:

«— İşte o meteliksiz adam bendim. Hâlâ da öyleyimdir. Rica ederim, bana yıl başında yaptıklarınızı tekrarlayın!..»

S. M. Y.

— Mademki bu kadar seviyorsun, evlensene
— Olmaaaz... Evli erkekleri hiç sevmem!..

Ayağın sakına sakına basma aman güzelim

Kırılan mey dökülen şişe olsun

Demeğe kalmadan bir gürültü koptu. Manken merdivenden inerken, ayağı eteğine takıldı, paldır küldür boylu boyunca salonun ortasına yayıldı. uykum olmasa ben de güleceğim. Ama artık dayanamadım. Ondan sonra olanları başkalarından dinledim. Başımı masaya dayamışım. Uyuya kalmışım. Hoparlörlerden bir horultu melodisi dinlemişler. Alkış, alkış alkış... Kıyamet kopuyor...

Sonra ne oldu biliyor musunuz? Meğer seyirciler bütün bu rezaleti ben bilhassa espri olsun diye yapıyorum sanmışlar...

O günden sonra nerde bir moda defilesi olsa, mütehassıs spiker diye beni çağırıyorlar. Ama o uykulu, yorgun halimdeki başarıyı hiç bir zaman kazanamadım. Defile spikerliğinin bütün mahareti her kelimenin arasında zarif, zarafet, pek zarif, çok cazip gibi sıfatları doldurmaktan ibaret..

Siz kadınlar

★ *Zeki kadın, kocası dünyanın bir numaralı aptalı bile olsa, onu dünyanın en zeki erkeği olduğuna inandıran kadındır.*

★ *Siz kadınlar, magazinlere benzersiniz, kapağınıza bakar da sizi alırız.*

★ *Napoleon'a «ihanet etmeyen kadın var mı?» diye sormuşlar. Pencereden dışarıya bakmış. «Niçin dışarı bakıyorsun?» dedikleri zaman «kımıldamayan yaprak var mı? diye bakıyorum.» demiş.*

Biz erkekler

★ *Bekârken, çoraplarımızı, mendillerimizi kendimiz yıkarız; evlenince hem çoraplarımızı, mendillerimizi yıkarız, hem de tabak çanaklarımızı....*

★ *İşsizken parasızlıktan zorluk çekeriz, iş sahibi olunca para ile yaşamaktan...*

★ *Kıt zekâlı erkek, kadını anlamak için zekî olmak ister; zekî erkek te kadın denilen meçhulü avlamak için aptal olmayı ister.*

HANGİSİNİN?

Mehdi Zıt, «Oyuncu kız» filmini çeviriyordu. Neriman Köksal'ın en tesirli sahnesinde birdenbire bağırdı:

— Kalemim, kalemim nerde?

Neriman Köksal tatlı tatlı söyledi:

— Kulağının arkasında ya işte?

Dalgın rejisör, aynı telâşla sordu yine:

— Ya... Söylesene hangisinin?

KURTULUŞ

Gece yarısı, karısı sopayla adamı karşıladı:

— Söyle herif... Bu saatte nerden geliyorsun?

Adam, kurtuluş çaresini lâhza da buldu:

Borç para aramaktan canım çıktı karıcığım. Hani sen manto istiyordun ya!...

İSPANYOL MİZAHINDAN:

YIRTICI KADIN

HİKÂYE:

HER İspanyol kadınında Carmentica'nın ruhundan, kanında onun kanının ateşinden bir dilim alev, bir parça lâv vardır amigos! Hele Kordoba'lı Don Gaetano Fernando Lojuenzanın erkek milletini dinden imandan çıkaracak, lâhzada katil edecek kadar güzel, kıvrak ve esmer karısı Rita'da...

Yırtıcı bir kadındı Donna Rita... Yırtıcı bir insafsızdı. Don Gaetano Fernando Lojuenza ile evlenmeden evvel dört koca öldürmüştü ve daha yirmi beş yaşındaydı, Dio mio!... Fakat o kadar kıskanıyordu ki Lojuenza'yı, ona fena bir oyun oynamağa kalktı. Öyle bir oyun ki Eldiablo Cojuelo'nun (Topal Şeytan'ın) bile aklına gelmez...

Don Gaetano sapına kadar erkekti. Kadını paçavra gibi kullanırdı. Çizme giyerdi bu asırda ve asfaltta mahmuz şıkırdatmaktan hoşlanırdı. İpek halıları çizmesiyle çiğnemek Don Gaetano için arena'da nâra atmak kadar zevk vericiydi Ole... diye.

Donna Rita, onu kolluyordu. Karanfil kızıllığında ağzını enfes bir tebessüm süsledi. Kordoba'nın akşamları sislenen tepeleri kadar bulanık akları kızardı gözlerinin. Sonra yazı masasından kocasının çekti bir kâğıt. Madrid'te lise bitirmiş her genç kadın gibi o da okumak, yazmak nedir bilirdi. Ve ateşli kelimeler bulmasını bilirdi yazı yazarken...

«Mio mario,

Bıktım artık senden. Bir beşinci koca istemiştim. Ama hakikî bir koca olsun. Senin gibi sarhoş bir kumarbaz değil. Gidiyorum. Beni aramağa kalkma, yoksa leşini San Salvadore meyhanesinin köşesinde bulurlar sabaha karşı.

RİTA'cığın».

Donna Rita, zarfladı mektubu. Bıraktı orta masasının üstüne. Yüklüğü açtı, sırtına bir atkı aldı. Çıktı gitti evden. Ama uzağa değil. Franco caddesindeki sütkardeşi Enrique Matadozzi'lere, oturmağa. Akşamı orada etti. Ama nasıl etti, orasını kendine sormalı. Riviera da Marenza bile o günün akışı kadar yavaş akmamıştır yatağında. İçi içine sığmıyordu Rita'nın. Daha fazla duramadı ortalık kararınca. Dudaklarında ateşli bir gülümseme, fırladı sütkardeşinden. Caddeyi uçarak geçti. İki sokak ötedeki evlerine geldi. Daha kapıdan girer girmez anladı: Mektubu görmesine hâcet bile kalmamıştı masanın üstünde. Gaetano gelmemişti daha eve.

Hayır, gelmemişti. Ne köşede ki koltuğa fırlatılmış şapkası vardı, ne yerlerde çizmesinin izi. Buna canı sıkıldı Ritanın. Hem fena halde sıkıldı. Çünkü, nasıl anlıyacaktı kocasının kendisini sevip sevmediğini? Tam mektubu yırtacakken yeni bir karar verdi. Hemen kendi eşyalarını koyduğu yüklüğü açtı, girdi içine. İyi ki öyle yapmıştı. Çünkü işte kapıda bir anahtar sesi. Merdivenlerde Gaetano'nun çizmeleri.

Yüklüğün anahtar deliğine gözlerini uydurup baktı Rita. Gaetano gürültülü adımlarla girdi odaya. Şapkasını köşedeki koltuğa fırlattı. İpek halının üstünde çizmeleriyle bir boy gidip geldi. Sonra masanın üstünde mektubu gördü. Yavaş yavaş, tıpkı bir toroya yaklaşan tedbirli bir matador gibi sokuldu. Aldı zarfı, açtı. Yazıyı bir hamlede okudu; kâğıdı yere düşürdü. Fakat...

Fakat Rita nefretle, kinle gördü ki, kocasının yüzünde telâştan eser yoktu. Acı, ıstırap kırışıklıkları yerine tatlı bir gülümseme belirmiştir.

Gaetano önce pencereye kadar gitti. Sokağın ışıklarına baktı. Düşündü. Sonra keskin adımlarla karşı köşedeki telefon masasına yürüdü. Şimdi Rita, onun o mel'un yüzünü daha iyi görüyordu. Gaetano memnundu iyiden iyiye. Bir muziplik, bir sürpriz yapacakmış gibi gülüyordu âdeta. Telefonu açtı. Ezberden bir numara çevirdi:

— Que? Sen misin sevgilim? Ben Gaetano, tabii ya...

Bir anda, evin damına bir atom bombası düşmüş gibi, Donna Rita yüklükten büyük bir gürültüyle fırladı. Gaetano'nun üzerine canavar gibi çullandı. Fakat...

Bu ikinci defadır ki fakat'la sözü değiştiriyoruz. Ama neyliyelim? Hâdiseler bizi bu şekilde anlatmağa mecbur ediyor.

Evet, Rita, kocasının üzerine çullandı. Lâkin Don Gaetano Fernando Lojuenaza di Kordoba, çevik bir hareketle dönmüş, kadını kollarının arasına, ağzını ağzına alıvermişti. Bir dakika -evet, tam bir dakika- sonra Rita kendini kurtarınca:

— Katil, yalancı, alçak... Beni aldatıyorsun. Kimdi o sevgilim diye telefon ettiğin kaltak? diye haykırdı hırsla.

Don Gaetano, tatlı tatlı gülümsedi:

— Süt kardeşin Enrique Matadozzi'ye telefon ediyordum. Oraya gitmişsindir sandım! diyerek, zekâsiyle işi örtbas etti.

— *Francisco LACANDO* —

— Bu saatte beni görmek isteyen kim?
— Tazı gibi bir herif...
— Belli iyi koku alıyor!.

(Fransız)

Çavuş — Taburun yarısı komutanın huzuruna gidecek!

— Alman —

Kadın Olan Erkeğin Hatıraları

Yazan :
İllallah şerrinden

Hemen garsonlar masamızı kurdular. Atıştırmağa başladık. Doğrusu, heyecandan elim ayağım titriyordu.

Halil Bey, garsonlardan birine:

— Ganunî İreceb'i çığır!

Dedi.

Az sonra gelen Kanunî Recebe:

— Yeni şarhıcımız Eyten!

Diye beni tanıttı.

— Bu gece şarhı ohuyacak!..

Kanunî Receb:

— Acaba sesi nasıl. Bir kere dinlesek! dedi.

Halil Bey kızdı:

— Sese bahan kim. Herkes gendi gendine söyler zati. Sen şarhıcının cilvesine, gırıtmasına bah bi yol... He? değil mi?

Kanunî Recep:

— Evet! dedi.

Sonra:

— Hangi şarkıları biliyorsunuz? diye sordu.

Halil Bey:

— Makberi ohuyacah!

Dedi.

— İsterseniz bir kere Makberi geçelim...

— Geçelim efendim.

Kanunî Recep de masaya çöktü. Dizlerinin üzerine kanununu koydu. Fakat çalmadı.

— Beraber söyliyelim Ayten hanım! dedi.

Biz Makberi söylerken, Halil Bey de coştu, o da bize katıldı:

— Her yir garanlıılı bir nur o mavkii...

Halil Bey:

— Tuvaletin var mı?

Diye sordu.

— Var ama, yanımda yok! dedim.

Başka şarkıcı hanımlardan birinden tedarik ettikleri mavi bir tuvalet giydim. Vakit gelmişti. Sahnede saz çalıyordu. Benden evvel de iki hanım şarkıcı okumuştu. Mikrofonda kemanî beni tanıttı:

— Muhterem dinleyiciler! Şimdi sizlere, bugüne kadar sesini dinlemediğiniz yeni bir kıymet tanıtıyoruz. Ayten Balses... Memleketimizin medarı iftiharı olan bu yıldızı keşfetmek de yine müessesemize nasip olmuştur. Arzuyu umumî ve genel istek üzerine şimdi sizlere klâsik Türk musikisinin ölmez eserlerinden üç parça takdim edeceğiz.

Bir çok defalar alaturkacı hanımlarımızı sahnede dinlemiş olduğum için, tıpkı onlar gibi kırıtmakta, cilve yapmakta zorluk çekmiyordum. Üzeri boncuk ve pullarla işlemeli, göğsümden cennete giden yola kadar, enseden kuyruk sokumuma kadar açık mavi bir tuvalet giydirmişlerdi. Elimde kırmızı renkli ipek mendil vardı. Mendili sıkıyor, seksapelli el numaraları yapıyordum. Mikrofonun önüne geçtim, alkışlar devam ediyordu. Geriye döndüm, kanunî Süleymanın kulağına bir şeyler fısıldadım. Tanburî Alinin yanağını sıktım. Dümbelek Mehmed de beni gıdıklar gibi yaptı. Ben numaradan gıdıklandım. Bütün bu sululukları, sahnelerimizde medarı iftiharlarımız olan hanımlarımız yaparlarken çok görmüştüm.

Kemanî Cafer dayanamadı:

— Çok usta karısın! dedi.

Sazlar akorda başladı. İlkin ağır bir şey okuyacaktım. Kemanî:

— Makber! dedi.

Elektrikler yavaş yavaş söndü. Bahçe kapkaranlık oldu. Yalnız ben ve saz aydınlıkta idik. Çok tanınmış okuyucu hanımlarımızın yaptığı gibi, sesimi iki perde kalınlaştırarak, evvelâ Makber hakkında biraz malûmat verdim:

— Muhterem dinleyicilerim! Şimdi sizlere okuyacağım Makber, Abdülhamid'in merhum zevcesi Fatma Sultan için yazdığı hazin bir şiirdir. Bazıları bunu Esber'den bir parça zannederlerse de büyük eleştirmecimiz Nurullah Atac'ın Mezarcı Mahmud'dan tahkik ederek bulup meydana çıkardığı vesikadan sonra, Makberin Üçüncü Selimin bestesi olduğu anlaşılmıştır.

Bahçe derin bir sessizliğe gömülmüştü. Etrafta tıpkı bir mezarlık sessizliği vardı.

Sazlar hazin hazin çalmağa başladı. Keman hıçkırık halinde inliyordu. Bu dekor içinde, zaten içkiden gözleri kaymış, gözbebekleri kaybolmuş müşteriler, değil burada bir kadın haykırsa, affedersiniz, benim yerime bir eşek anırsa, yine de ağlayacaklardı.

Sesimi titrete titrete okumağa başladım:

Her yeeer karanlıı - ıı - ııkkk
Pür nuu - uuu - uur o mevkiii...
Maşrık mı yoksaaa, makbee r
eee ? eer mi ya raaa - aaap!..

Mevlit okurken nasıl herkes gözyaşlarını tutamazsa, bahçenin karanlığı içinden hıçkırıklar yükseldi. Muvaffak olmuştum. Sesimi büsbütün titretiyorum:

Yaa - aaa - aaa - rap!...

Masalardan:

— Allah Allah!.. meded!.. dahilek!.. sesleri geliyordu.

Şarkı biterken yavaş yavaş elektrikler yandı. Bahçedekilere baktım. Kimi, masanın üstüne başını koyup sızmış, kimi teessüründen saçını başını yoluyor, kimi de hıçkıra hıçkıra ağlıyordu.

Nasıl alkış koptu, anlatamam... Bu kadar alkış ancak Hürriyet kahramanı Enver'le Niyazi'ye, bir de 954 seçimlerinde Taksim meydanında sunulmuştur.

Kemanî Cafer;

— Şimdi klâsik Türk musikisinden bir şarkı okuyun! dedi.

— Bu sefer, bu ağır şarkının üzerine fazla sululuk münasip olmadığından daha asil jestlerle şakalaştık.

Sonra şu şarkıyı okumağa başladım:

Ahım gibi ah var mı, acep ahlar içinde,
Eğer var ise ah ede vahlar içinde...

Artık millet coşmuştu. Muharrem ayındaki acemlerin matem âyini gibi, kimi göğsünü parçalıyor, kimi saçını başını yoluyor, kimi ağzı köpürerek dövünüyordu. Göğüsler yırtıla yırtıla, ahlar, oflar, vahlar yükseliyordu.

Kemanî Cafer kulağıma:

— Tebrik ederim, diye fısıldadı, çok muvaffak oldunuz.

Yanıma bir çiçek demeti getirdiler.

Bu sefer oynak bir şarkıya başladım:

Ayağında çorap yok
Dürdanem.
Yesin onu ninesi,
Yesin onu ninesi!..
O kaşlar, o gözler...
O domiz...
Yesin onu ninesi,
Yesin onu ninesi!..

Ah, o bahçenin halini görmeli idiniz... Artık tempo tuttuğum mendili bırakmış, ellerimi birbirine çırpıyordum. Herkes de benimle beraber el çırpıyordu. Udî Bogos, ben «Yesin onu ninesi!» derken, yerinden kalkıp beni sahiden yiyecek gibi pis sululuklar yapıyor, halk, kahkahadan kırılıyordu. Demin Makberin kederinden ağlıyanlar, şimdi kahkahadan gözyaşları döküyorlardı.

— Yaşa!...

— Nur ol!...

— Ye beni!...

Fazla ayranı kabaranlar, masayı havaya kaldırıp, sarhoşluktan yerlere yuvarlanıyorlar, Masada, üstündekiler de üstlerine başlarına dökülüyordu. Fazla heyecana gelenlerden ikisi. sahneye kadeh attı.

(Devamı var)

HER YIL
Yazlık için binlerce
Lira
Kira vermeyiniz.
KALAMIŞ'DA
Kazanacağınız
bir
APARTMAN DAİRESİ
Sizi
Bu masraftan kurtarır.
Hemen
150 Liralık bir hesap açtırınız
Her 150 Liraya bir iştirak numerosu
İSTANBUL BANKASI

Kitapçı kız — Size iki tane harikulâde eser göstereceğim!...

(Fransız)

— Kapı çalınıyor...

— Sen açıver karıcığım, böyle yüzümü sabun içinde görmesinler!..

(Fransız)

Dünya Karikatürleri

— Çabuk uyku ilâcımı getir, uyumadan içeyim!

(Alman)

Güzel!.. Öbür paketlerle beraber apartmanıma gönderirsiniz...

— Faturasını?..

— Sizdeki adreslerden birine yollayıverirsiniz!..

(Fransız)

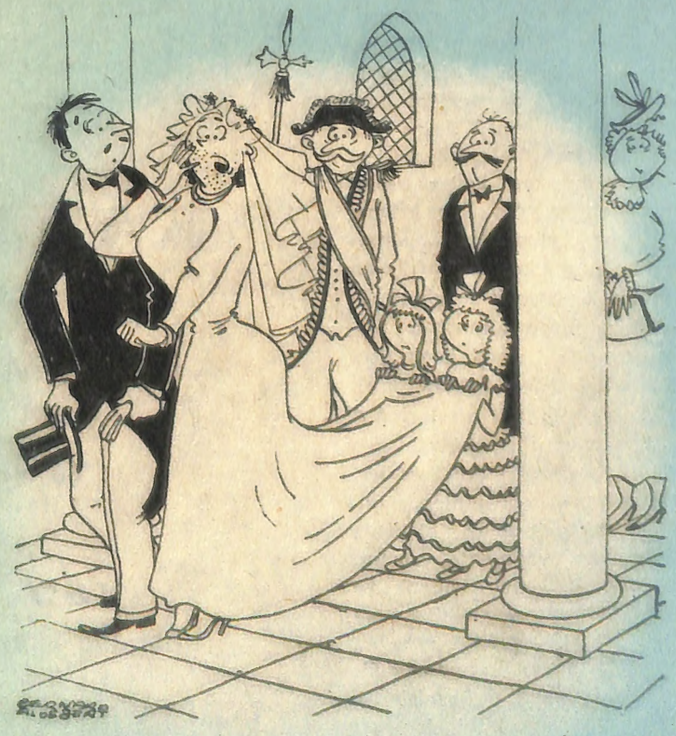

Gelin — Aman nikâhı geri bırakalım: Ben galiba cinsiyet değiştiriyorum!..

(Fransız)

AKBABA

A

AYDABİR

Kitap yayınları

hazırlanıyor.

Etibank, T. Ticaret ve İş Bankalarile Millî Reasürans Şti'nin kurduğu

Ankara Sigorta Şti

Hayatını, Malını Düşünenlerin sığınağıdır.

İŞ MERKEZİNİN YENİ ADRESİ

Galata — Bankalar Cad. No 80

ANKARA SİGORTA HANI

TELEFON :
Müdür : 42664
Santral : 47580
Telgraf :
Antas — İSTANBUL

İller Bankası

Sermaye: 300.000.000 T. L.

İl Özel İdareleri, Belediyeler ve Köylerin Harita, İmâr plânlariyle Su, Elektrik, Yapı, Proje, İnşa ve tesisleri

BANKA VE KREDİ MUAMELE VE HİZMETLERİ EN MÜSAİT ŞARTLARLA YAPILIR VE MEVDUAT HESAPLARI AÇILIR

Yazı işlerini fiilen idare eden:
AHMET KOÇER
Teknik sekreteri:
Selâmi Münir Yurdatap
Adres: Klodfarer Cad. No. 8 - 10. Daire 3.
Telefon: 21811
ERCAN MATBAASI
Fiat. : 50 Kuruş

%5 FAİZLİ

İSTANBUL BELEDİYESİ İSTİKRAZ TAHVİLLERİ

BEDRİ KÖKEN

- TAHVİLLER EMLÂK BANKASININ KEFALETİNİ VE VERGİ MUAFİYETİNİ HAİZDİR
- BELEDİYENİN ARTTIRMA VE EKSİLTMELERİNDE GEÇİCİ VEYA KATİ TEMİNAT OLARAK ALINIR VE GAYRİ MENKUL SATIŞLARINDA PARA YERİNE GEÇER.
- SATIŞLARA TÜRKİYE EMLÂK KREDİ BANKASININ BÜTÜN ŞUBELERİNDE DEVAM EDİLMEKTEDİR.

Akbaba
siyasi mizah gazetesi

— Kızımla evlenmenize bir şartla razı olurum delikanlı: Günün birinde cinsiyet değiştirmiyeceğinize yemin edeceksiniz!